

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 3. Vtrùm, esse omnino immutabilem, sit proprium Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

necessitas essendi esset formaliter impotentia ad non essendum, & quod attributum immutabilitatis aliud non importaret, præter impotentiam transeundi de esse ad non esse, adhuc fore tale attributum distinctum formaliter à tali necessitate, qua ratione impotentia ad transeundum de esse ad non esse distinguitur ab impotentia ad non essendum præcisè; cum illa impotentia ad quandam mutationem sit; hæc verò non item, ut patet. Ex quibus omnibus apparet, quam debile sit argumentum propositum pro sententiâ Aureoli. Confirmationem autem eius, quam addit Recupitus, facile poterit unusquisque diluere pariter ex dictis.

Propositio 2.

82 **Attributum immutabilitatis diuinæ ab omnibus Dei attributis positivis distinguitur, quatenus negatiuum est; à cæteris autem negatiuis quatenus negationem importat, quam nullum aliud.**

Consistit enim, ut ex se patet in impotentia, quam Deus habet, ad sui mutationem; negationemque subinde importat in suo conceptu formali, atque ita ex attributis est negatiuis iuxta dicta latius de his supra disput. 2. Quæ negatio, cum sit potentia ad mutationem in nullo alio ex attributis negatiuis reperta, ut est manifestum, & illud specialiter constituit, & à cæteris omnibus per negationes alias constitutis distinguit.

QVAESTIO III.

Verum, esse omnino immutabilem, sit proprium Dei.

Propositio 1.

83 **Esse omnino immutabilem, ita est proprium Dei, ut nulli possit creaturæ conuenire absolutè.**

Certissima est hæc propositio apud omnes Patres, & Scholasticos, Colligitur enim planè ex Scripturæ locis quæst. 1. proposit. 1. commemoratis, iunctâ Patrum intelligentiâ ibi etiam subiunctâ, quatenus in eis ut quid proprium Dei tribuitur ipsi immutabilitas, quibus addit illud 1. ad Timot. 6. *Qui solus habet immortalitatem*. Et consequenter eam immutabilitatem, quæ vetat transitum de esse ad non esse. Solusque proinde habet immutabilitatem omnimodam. Accedunt Patres id ipsum expressè contestantes. Cyrill. enim Alexand. lib. de rectâ fide ad Theodos. non longè à principio ait, *Quænam modum Deus non potest fieri mutabilis: ita neque creatura potest fieri immutabilis*. Nyssen. lib. 1. de hominis opificio cap. 16. post medium, *Est enim planè apud omnes inconfessò, naturam increatam immutabilem; eandemque semper esse: creatam sine perpetuâ vicissitudine consistere nullo modo posse; nam ipse transiens ex nihilo ad ortum motus quidam est, & mutatio*. August. lib. 12. de Ciuit. cap. 1. *Dicimus immutabile bonum non esse, nisi unum*

verum Deum beatum. Ea verò, quæ fecit, bona quidem esse, quòd ab illo, verumtamen mutabilia, quòd non de illo, sed de nihilo facta sunt. Et Fulgent. de fide ad Petrum cap. 7. *Firmissimè tene, & nullatenus dubites, solum Deum incommutabilem esse*. Similiaque habent Ambros. lib. 3. de fide ad Gratianum cap. 2. ante finem. August. lib. 1. de Trinit. cap. 1. lib. 3. contra Maximum cap. 12. lib. de cognitione veræ vitæ cap. 31. lib. 11. de Ciuit. cap. 10. & tract. 23. in Ioan. post medium. Isidor. lib. 7. etymol. cap. 1. Gregor. lib. 12. Moral. cap. 17. in id Iob. 15. *Ecce inter Sanctos nemo immutabilis*, & lib. 25. cap. 4. in id Iob. 34. *Non sunt tenebra*. Tertull. lib. 2. aduersus Marcionem cap. 16. Athanas. de passione, & cruce Domini initio. Didymus lib. 1. de Spiritu sancto non longè à principio. Sophronius oratione de Angelorum excellentiâ tom. 2. Biblioth. P. P. Theodoret. Dialogo dicto *Immutabilis*, Bernard. Serm. 81. in cantica, & alij.

Ratione autem demonstratur propositio 14 primò. Quia ut constat ex doctrinâ tradendâ disput. 8. quæst. 3. neque est possibilis vlla creatura, quam Deus semel produciam non possit corrumpere, neque est possibilis creatura, quam Deus non possit producere in aliqua temporis parte, antequam alia, imò & infinitæ partes præceferint. Igitur nulla est possibilis creatura, quæ non possit transire de esse ad non esse, atque etiam quæ non possit transire de non esse ad esse. Subindeque quæ non sit mutabilis secundum totam suam substantiam utroque isto genere mutationis, quo Deus immutabilis est. Nulla igitur est creatura possibilis, quæ sit omnino immutabilis, qualis est Deus. Adde, licet esset possibilis creatura, quæ ex suppositione, quòd esset à Deo producenda, necessario deberet ab aeterno produci, & in æternum conservari, immutabilisque subinde esset ex eadem suppositione à non esse ad esse, & ab esse ad non esse. Hanc tamen immutabilitatem non à se illam, & necessario, ut Deus habet, sed ab alio, & contingenter fore habituram. Quocirca adhuc non esset immutabilis, sicuti est Deus; subindeque attributum immutabilitatis diuinæ, qua ratione conuenit Deo, nullatenus esset ipsi commune, sed solius Dei proprium.

Secundò demonstratur propositio. Quia, 15 nulla est creatura possibilis, quæ in se contineat eminenter omnem perfectionem excogitabilem, qualiter Deus continet, ut est notissimum: atque adeò quæ per aliquid sibi adiunctum non sit perfectibilis. Hoc namque secundum apertè sequitur ex illo primo. Ergo nulla est creatura possibilis, quæ non sit mutabilis à carentiâ perfectionis sibi adiungibilis ad perfectionem ipsam. Idque vel transiendo simpliciter à non esse ad esse, quando sine tali perfectione præexistere non potest, (ut non potest præexistere modus sine re, cuius modus est), vel transiendo tantum à carentiâ talis perfectionis in se præexistente ad ipsam perfectionem, quando potest absque tali perfectione præexistere; (ut præexistere potest quoduis subiectum absque accidente, aut complemento sibi contingente). Quòd genus mutationis cum non possit cadere in Deum, ut ex dictis in præcedentibus constat; conficitur, hoc etiam titulo nullam esse creaturam possibilem, quæ sit omnino immutabilis, uti Deus est.

Tertio,

26 Tertiò. Præter durationes superadditas, quas nos adstruimus iuxta dicenda disput. 8. & præter alias creaturas posibles suapte essentiã affixas certis instantibus temporis, adeò, vt aliter, quam in illis, existere nequeant iuxta ibidem dicenda, ceteras omnes creaturas esse mutabiles à carentiã alicuius accidentis in se præ-existentis ad ipsum accidens, & vice versã, compertum est. Quia nulla est earum, quæ saltem non sit mutabilis à carentiã durationis, quam habet in vno instanti, ad ipsam subsequentiẽ durationem, & à duratione, quam habet in vno instanti, ad ipsius subsequentiẽ carentiam, vt est notissimum. Vnde patet, præter creaturas affixas singulis instantibus temporis, quæ duobus modis prædictis num. 24. & 25. mutabiles sunt, ceteras omnes posibles hoc insuper tertio modo mutabiles esse saltem secundum durationes, & earum carentias. Dico autem saltem: quia pleræque earum secundum alia itidem plura accidentia, & eorum carentias sunt mutabiles successu temporis, vt est notissimum. Cum tamen Deus nullo ex hisce tribus modis mutabilis sit, vt ex dictis in præcedentibus constat. Ex quibus omnibus concluditur, attributum omnimodæ immutabilitatis soliũ Dei proprium esse, nullique posse creaturã conuenire absolute, vt nostra propositio fert. Idque varijs ex titulis prædictis. Dico autem absolute: quia adhuc superest determinandum, an aliqua creatura possibilis ex suppositione alicuius decreti Dei aut aliquam ex immutabilitatibus commemoratis, aut eas omnes fortiri possit.

Propositio 2.

37 Ex suppositione alicuius decreti Dei benè ponit creatura aliqua euadere immutabilis secundum totam suam substantiam, ita, vt neque de non esse ad esse, neque de esse ad non esse transire possit.

Talis enim citra omne dubium euaderet creatura, quam Deus decreuisset producere ab æterno, & in æternam conseruare, ex suppositione talis decreti. Quòd autem Deus possit decreto suo in æternam conseruare creaturam, certissimum est. Cum constet ex fide, ipsum de facto omnes rationales, & plures alias esse in æternam conseruaturum. Quòd verò potuerit etiam produxisse creaturam ab æterno, ex dicendis à nobis infra disput. 13. contra aliquos opinantes oppositum fiet conspicuum. Quomodo autem creatura producta à Deo ab æterno nullo sensu adhuc improprio dici posset mutari quasi transiens à potentiã logici existendi ad ipsam existentiam, supra disput. 5. quæst. 5. statuimus contra Gillium. Quòd etiam est contra Recupitum lib. 5. de Deo quæst. 23. num. 3. dicentem, creaturam produciã ab æterno per talem productionem mutari: quia, licet non transeat ad esse ex non esse præsupposito secundum durationem; transit verò ex non esse præsupposito secundum debitum; eo quòd neque habet ex se esse, neque illi debebatur esse ab alio. Non tamen benè. Quia talis creatura nullo modo dici potest transire de non esse ad esse ex eo, quòd

illi deberetur ab æterno non esse. Hoc namque debitum in tali creaturã dumtaxat potest inducere debitum, vt transeat, atque adeò mutetur de non esse ad esse, si fiat; non item transitum ipsum, seu mutationem.

Porro doctrina propositionis datæ solùm 28 habet locum in creaturis, quæ indifferentes sunt ad existendum in quouis tempore. Quæ enim alicui temporis mensuræ sunt suapte essentiã alligatæ, in alia non possunt existere adhuc diuinitus neque per se, vt supponitur, neque per durationem superadditam; vt apparebit ex dicendis disput. 8. quæst. 8. atque adeò neque ab æterno possunt à Deo produci, neque in æternam conseruari. Proindeque neque prædictam immutabilitatem à non esse ad esse, aut ab esse ad non esse adhuc ex suppositione decreti Dei possunt fortiri.

Propositio 3.

29 Impossibile est, vt aliqua creatura ex indifferentibus ad existendum in quouis tempore adhuc ex suppositione decreti Dei euadat immutabilis simul secundum substantiam, & secundum accidens.

Quia ad hoc opus erat, vt Deus decreuisset eam ab æterno producere, & in æternam conseruare instructam semper omnibus accidentibus intrinsicis ipsi possibilibus, quin posset vltimum eorum successu temporis amittere, aut vltimum aliud successu temporis acquirere. Hoc autem impossibile est. Quia saltem durationes superadditæ, quibus eiusmodi creatura per tempus vtriusque infinitum duratura esset, neutiquam possent illi semper & simul inesse, sed necessario deberent in illa singulis instantibus variari iuxta doctrinam tradendam disput. 8. Atque ita non posset non talis creatura per acquisitionem, amissionemque talium durationum singulis instantibus secundum accidens mutari, quantumuis secundum substantiam semper ex diuino decreto maneret immutabilis.

Propositio 4.

30 Absolutè est impossibile, vt aliqua creatura ex alligatis suapte essentiã mensuræ determinatæ temporis immutata secundum substantiam secundum accidens mutetur.

Quia ad hoc opus erat, vt ea perseverans tempore diuisibili in vno instanti haberet accidens, quo careret in subsequente, vel vice versã. Hoc autem absolutè repugnat: quia absolutè repugnat, talem creaturam tempore diuisibili perseverare, vt apparebit ex dicendis disput. 8. quæst. 3. Vnde patet, creaturas huiusce generis absolutè esse immutabiles secundum accidens præcisè, ita, vt persistentes quoad substantiam ab vno accidente ad aliud transiant successu temporis.

Propositio 5.

31 Ex suppositione alicuius decreti Dei impossibile est, vt aliqua etiam creatura ex indifferentibus ad existendum in quouis tempore immutata secundum substantiam secundum accidens mutetur.

Quia si Deus decernat, vt talis creatura per vnicum tantum instans duret, ex suppositione talis decreti impossibile erit, vt illa perseverans tempore diuisibili ab vno extremo sibi accidente ad aliud etiam sibi accidens transeat successu temporis; atque adeo, vt immutata secundum substantiam, secundum accidens mutetur, vt est notissimum.

Propositio 6.

32 Omnes negationes chymararum impossibilium quoad suas veritates negatiuas absolute sunt omnino immutabiles.

Supponit propositio, dari veras negationes chymararum impossibilium, earum scilicet, quae in se veram quiditatem habent intra statum quiditatum iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 11. Quae negationes, licet sint nihil habens aliquam quiditatem re ipsa in se cognoscibilem positiue, tamen a nobis adinstar entium positiuorum concipiuntur; eatenus tamen verae esse, veritatemque negatiuam, eamque existentialem habere dicuntur re ipsa; quatenus verum re ipsa est, non existere chymaras, quae negantur, siue remouentur per ipsas, iuxta doctrinam vniuersalem de negationibus traditam in Pharo Scient. disput. 9. quaest. 3. & saepe alias repetitam tum in eo opere, tum in praesenti.

33 Igitur eiusmodi negationes quoad suas veritates negatiuas absolute esse omnino immutabiles, inde plane constat, Quia a suo quali quali esse ad non esse, vel vice versa transire non possunt; eo quod ab aeterno, & in aeternum habent illud iuxta dicenda disput. 8. quaest. 7. & prorsus necessario habent hoc ipso, quod prorsus sunt impossibiles chymarae, quas excludunt. Quo iure secundum substantiam suo modo sunt immutabiles. Secundum accidens vero intrinsecum, atque adeo omnino; eo quod solum censei possunt accidentia intrinseca earum carentiae accidentium intrinsecorum chymararum, quas remouent; & tales carentiae aequae aeternaliter, & necessario conueniunt illis, ac suum quale quale esse, vt constat. Quo mutationi ipsarum secundum accidens locus etiam praeccluditur.

34 Inferet aliquis. Ergo esse omnino immutabilem non est proprium Dei contra doctrinam certam statutam proposit. 1. Nego absolute consequentiam. Quia doctrina certa statuta proposit. 1. dumtaxat agit de omnimoda immutabilitate positiua, quae perfectionem magnam praesert, nullique enti praeterquam vni Deo, potest vllatenus conuenire. Quidquid sit de immutabilitate negatiua praedictis negationibus conueniente, quae nullam dicit perfectionem; cum in defectu mero perfectionis, subindeque in quadam mera imperfectione consistat, quae sane eo maior est, quo magis necessaria.

Propositio 7.

35 Ex suppositione determinationis diuinae de non producendis vlllo in tempore creaturis pure possibilibus earum negationes immutabiles prorsus sunt.

Quia tales negationes, qua ratione sunt, ab aeterno, & in aeternum, atque adeo in omni omnino tempore sunt iuxta dicenda etiam disput. 8. quaest. 7. Proindeque a suo quali quali esse ad non esse, vel vice versa transire non possunt successu temporis, neque vllum accidens sibi intrinsecum acquirere, aut amittere iuxta dicta proposit. 6. de negationibus chymararum. Quod est illas ex suppositione facta prorsus esse immutabiles, vt ex dictis in praecedentibus satis est notum.

Propositio 8.

36 Negationes creaturarum aliquando existentium mutabiles sunt, mutationemque de facto subeunt quoad substantiam, aut etiam quoad aliqua accidentia intrinseca sibi suo modo.

Quia tales negationes, qua ratione dici possunt existere, in toto eo tempore existunt, in quo non existunt res, quas excludunt. Vt constabit ex dicendis disput. 8. quaest. 7. ab aeternoque proinde extiterunt; quandoquidem ab aeterno nulla extitit creatura, prout constat ex fide. Atque ita vt minimum transferunt semel de suo quali quali esse ad non esse, quando productae fuerunt creaturae, quas eo vsque excluderant; aut etiam ab aliquibus accidentibus negatiuis intrinsecis sibi, quales censentur carentiae accidentium intrinsecorum prout talium creaturarum, quarum illae sunt negationes, iuxta doctrinam indicatam proposit. 6. Quod ipsum est, tales negationes suo modo secundum substantiam, aut etiam secundum aliqua accidentia intrinseca semel saltem de facto mutatas esse. Quando autem creatura semel productae postea corrumpuntur, & desinunt esse, aliam earum negationes subire mutationem de non esse ad esse secundum substantiam, aut etiam secundum aliqua accidentia intrinseca sibi, compertum est.

Propositio 9.

37 Omnia entia tam impossibilia quam possibilis quoad suam quiditatem, & metaphysicas passiones, aut etiam quoad durationes suas quiditatiue sumptas omnino immutabilia sunt intra statum quiditatum.

Quia cuncta haec prout in statu quiditatum omni omnino tempore a parte ante, & a parte post infinito correspondent, in eoque subinde suo quiditatum modo sunt successiue cum metaphysica necessitate, vt apparebit ex dicendis disput. 8. quaest. 8. nullatenusque propterea successu temporis transire possunt a suo esse quiditatum ad non esse, vel vice versa; atque adeo neque vlllo modo prout in tali statu, siue intra talem statum mutari.

Inferet aliquis. Ergo omnimoda immutabilitas positiua non est propria Dei contra doctrinam

nam certam statutam proposuit. 1. Nego absolute consequentiam. Quia doctrina certa statuta proposuit. dumtaxat agit de omnimoda immutabilitate positivam spectante ad statum existentialem, quæ sola proprie, & absolute loquendo venit dicenda immutabilitas propria, & rigoroze mutationi ad statum etiam existentialem pertinenti opposita, Non item de immutabilitate positivam propria spectante præcise ad statum entium qui-

ditatum. Quæ sanè omnibus entibus etiam impossibilibus veram in se, & ex suo conceptu obiectivo quiditatem habentibus communis est. Quamquam & quoad istam quoque immutabilitatem quiditativam Deus cætera cuncta entia infinite excedat, quatenus ea in Deo infinite magis necessaria, quam in cæteris entibus est, iuxta doctrinam stabilitam disput. 3. atque adeo etiam in genere suo infinite magis perfecta,